

Konfirmandtale i Dannemare kirke Søndag den 22. august

Læsning:

Hvert år tog Jesu forældre til Jerusalem til påskefesten. Også da han var blevet tolv år, drog de derop, som det var skik ved festen. Da påskedagene var omme, og de skulle hjem, blev drengen Jesus i Jerusalem, uden at hans forældre vidste det. I den tro, at han var i rejsefølget, kom de en dags rejse frem og ledte efter ham blandt familie og bekendte. Da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem for at lede efter ham dér; og efter tre dage fandt de ham i templet, hvor han sad midt blandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål. Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav. Da forældrene fik øje på ham, blev de slået af forundring, og hans mor sagde til ham: »Barn, hvorfor gjorde du sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige.« Men han sagde til dem: »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?« Men de forstod ikke, hvad han sagde til dem. Så fulgte han med dem tilbage til Nazaret, og han var lydige mod dem. Hans mor gemte alle ordene i sit hjerte. Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker. Lukas-evangeliet, kap 2, vers 41-50

Kære Isaac, Viktoria og Nikita, kære forældre, kære familie, kære kirkegængere.

I gamle dage var konfirmationen bogstaveligt overgangen mellem barn og voksen.

Med konfirmationen sluttede 7 års skolegang, og så gjaldt det for pigerne om at komme i huset på en gård eller et hus i byen. Og for drengene om at komme ud og tjene i landbruget. Det rettede konfirmationsgaverne sig også efter: pigerne fik en kommode og drengene et karlekammerskab. Som de kunne have med.

Sådan er det ikke mere, hverken med at skulle ud og tjene eller med gaverne.

I dag forventes det, at man skal have en uddannelse, og som tager lige så lang tid, som du hidtil har gået i skole.

Og det er jo godt, at man uddanner sig mere i dag.

Men det gør det også sværere, for der er så mange skoler, uddannelser og retninger, at det kan være svært at vide, når man kun er 14-15 år, hvad man skal vælge og satse på. Og det er ikke sikkert, at man rammer det rigtige første gang, og samtidigt kan vi også skifte interesser og ambitioner undervejs.

Men alt det skal jeg jo ikke kloge mig på her, det skal I selv finde ud af, med hjerte og hjerne og med gode råd fra din far og mor og andre kloge voksne.

I dag bekræfter I jeres tro, I blev døbt som børn, som babyer, og andre måtte svare på jeres vegne.

Men i dag kan I og skal I selv svare.

Selv erklære, at I ønsker fortsat at forstå Jer som kristne, ja, det lyder så højtideligt, men jeg ser det som at I bekræfter en kontinuitet, en ubrudt linje, en tradition, fra forældre, bedsteforældre, oldeforældre. Og vi kan gå ca. 1000 år tilbage her på egnen, hvor hver generation af ny mennesker blev døbt i Faderens, og Sønnens og Helligåndens navn.

I sprænger ikke kæden. I vælger at holde fast og føre videre.

Det er godt.

Men det er ikke kun godt for traditionen. Det er også godt for hver af Jer, for Jeres personlighed og karakter.

Herre, du er mit skjold, min ære, den der løftet mit hoved. Sådan lyder Nikitas konfirmandord, og det viser jo, at det er langt mere end tradition. Det er en kraft at leve livet på, her og nu, det løfter hovedet og gør rank.

Da Gud sagde til Jer i dåben, som til hver af os, at han er med os alle dage ind til verdens ende, så viste han, at han altid er med os, i tykt og tyndt, i et og alt.

Og det svarer til Isaacs konfirmandord: *Herren din Gud går selv med dig, han lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke. 5.Mos. 31,6.*

Men livet er heller ikke bare efterfølgelse og videreførelse.

I skal også gå egne veje i livet, og det kan godt være at det ikke lige er som mor og far havde tænkt sig.

I skal blive selvstændige mennesker, og det gør man ved at træffe selvstændige valg. Og som nogle gange kan være et brud med traditionerne.

Jeg læste teksten fra altret om den 12-årige Jesus i templet. Han gik også egne veje – i aller højeste grad.

Han gemte sig i templet og ville ikke med hjem til Nazareth, og da Josef og Maria finder ham, skælder de ham ud: »Barn, hvorfor gjorde du sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige.«, siger Maria.

Men Jesus er allerede som 12-årig et meget selvstændigt menneske, for han siger til dem: »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?«

Så fik han den, far Josef, han blev derangeret, han var ikke mere for far at regne, nej, Jesu´ far var Gud i Himmelen. Hvis jeg havde været Josef, havde jeg nok stukket ham en lussing, den frække dreng, der gør oprør mod sin far, og slet ikke vil være tømrersøn i faderens værksted.

Men i teksten står der: ”...de forstod ikke, hvad han sagde til dem.”

Men nu skal I konfirmander finde jeres balancegang i livet mellem at være sig selv og også være Jeres forældres pige eller dreng.

Begge dele er vigtige, for vi er begge dele. Både et selvstændigt individ, men også et individ i en familie, slægt, folk og nation.

Og så er det selvfølgelig et håb, at kirken og kristendommen kan være Jer en hjælp gennem livet.

Måske er det svært med det bibelske, med trosbekendelsen, med synd og forladelse, og med Fader, Søn og Helligånd, selvom jeg jo synes der er meget at hente dér. I får også en bibel med Jer i dag.

Men I skal vide, at det er et livsprojekt dette med at forstå, hvad der sker i dag. Og hvad der sker i kirken.

Forleden fortalte en mand i sognet mig, som bor alene, at han nogle gange om natten satte sig ud på terrassen og kiggede op på stjernerne, op i himlen, ud i verdensrummet. Det var hans Gud. Det kunne han forholde sig til.

Jeg kommer ofte på besøg hos ældre mennesker, og jeg besøgte lang tid en dame på over 90 år, hun havde altid gået i kirke, kunne sin bibel og de fleste salmer, men kunne ikke mer gå selv, derfor kom præsten, og hun spurgte meget ærligt og frimodigt om mange ting, og også om alt det hun aldrig havde forstået. Og på en måde var det som en dåbssamtale, selvom hun var +90. Selvom jeg jo heller kunne sige, at jeg forstod det, men vi kunne samtale om det, og det var godt.

Altså det med kristendom bliver vi aldrig færdig med, der er ingen facitliste at slå op i, vi kan gruble og tænke over det hele vores liv.

Så at I, Issaac, Nikita og Viktoria, ikke forstår alt, eller ret meget, af trosbekendelsen og kristendommens mange vanskeligheder i dag, det har I fælles med rigtig mange mennesker, ja, med ALLE mennesker. For vi bliver jo aldrig fuldt vidende om liv og død.

Jeg bliver selv næsten mest religiøs af at læse om universets og jordens tilblivelse og udvikling. Det er så vildt. Er alt opstået af et Big Bang for 4-5 milliarder år siden? Universet er så kæmpestort og udvider sig hele tiden. Vores solsystem er kun en bittebitte del af det alt sammen. Og jorden en endnu mere ultramikrobitte del, der mange gange har været udsat for store katastrofer fra voldsomme vulkanudbrud til meteornedslag, der udryddede det meste liv.

Lidt af det oplevede vi for to uger siden i Tillitze, hvor lynet slog ned i kirken, og med en voldsom kraft, som vi knap kan fatte. I den kirke skulle Isaac være konfirmeret fra i dag, men du måtte komme her.

Jo, naturen kan være nådesløs og usentimental.

Tænk også på, at i dag lever kun få procenter af alle de arter, der har levet på jorden.

Faktisk burde der slet ikke være liv på jorden. Det er der ingen andre steder, af hvad vi ved. Universet er bare golde stenklumper og gasarter der farer rundt mellem hinanden. Bortset fra JORDEN! Den grønne planet. Det eneste sted i universet med ånd og atmosfære. Det takker vi Gud for. Han skabte vores jord, med Edens Have.

Og at der så er opstået menneskeliv, intelligente væsner som os, det er statistisk vildt usandsynligt. Det opfatter jeg som et mirakel. Videnskaben kalder det vist en tilfældighed. Men jeg ser det som Guds skabelse og omsorg for os, at han skabte adam og Eva som de første protomennesker, jeg bliver religiøs af det, og må ty til religionen for at give det mening.

Og som jeg citerede før fra dåbsløftet: Gud er med os alle dage ind til verdens ende. Selv i kristendommen regner vi med, at det hele slutter en dag, at verden har en ende, lang tid efter, hver af os, skal herfra.

Så derfor skal vi glæde os over livet, ikke lade os opsluge af småting og sociale medier, men hele tiden bevare perspektivet, udsynet, storheden ved at være menneske på en grøn planet mellem gode mennesker.

For det handler livet også om, altid at give det gode en chance, altid tro på det gode, at verden og Gud vil dig det godt.

Også selvom der er meget ondt til i verden, ikke bare onde mennesker, men også ulykker og sygdom og død, så gælder det, at "Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode." Sådan lyder Viktorias konfirmandord, og det er gode ord at bære med videre i livet.

Med troen får vi et skjold til at klare verden omkring os, en indre kraft til at modstå verdens bagtalelser og småligheder. Troen ligger i det indre, og derfra styrker den Jer og enhver som tror.

Har man troen med og frygter ikke, ja, så kan vi ryste mange sorger af os, og i hvert fald al smålig snak og sladder. Lad det aldrig bide på Jer. Vær stærk i troen, i karakteren og sindelaget, og så kan intet vælte Jer. Det er mine ord til Jer i dag, Isaac, Viktoria og Nikita!

AMEN